

dies desaparegut i; quan va tornar, li vaig preguntar si ja li havia passat i se'm va posar com un gall de panses i va dir que havia vingut a demanar-me explicacions, perquè m'havia vist passejant amb en Pere. Li vaig dir que em devia haver pres per una altra. Va dir que era jo. Li vaig jurar que no era veritat i ell jurava que sí. De primer li ho vaig discutir normal, però com que no em creia em va fer cridar i em va dir, quan va veure que cridava, que totes les noies eren boges i que no valien ni cinc i aleshores li vaig preguntar on era que m'havia vist amb en Pere.

—Pel carrer.

—¿Per quin carrer?

—Pel carrer.

—¿Per quin? ¿Per quin?

Se'n va anar fent unes grans camades. No vaig dormir en tota la nit. L'endemà va tornar i em va dir que li havia de prometre que no sortiria mai més amb en Pere i per acabar d'una vegada i no sentir-li més la veu, que quan estava enrabiad no semblava la seva, li vaig dir que ja el creuria i que no sortiria més amb en Pere. En comptes d'estar content es va posar com un dimoni, em va dir que ja estava tip de mentides, que m'havia posat un parany i jo hi havia caigut com un ratolí, i em va fer demanar perdó per haver sortit a passejar amb en Pere i per haver-li dit que no hi havia sortit i a l'últim em va fer arribar a creure que hi havia sortit i em va dir que m'agenollés.

—¿Al mig del carrer?

—Agenolla't per dintre.

I em va fer demanar perdó agenollada per dintre per haver sortit a passejar amb en Pere que, pobra de mi, no havia vist d'ençà que havíem renyit. El diumenge vaig anar a rascar paper. En Quimet no va venir fins a l'hora de plegar perquè havia hagut de treballar en un moble que tenia entre mans. En Mateu estava a punt d'acabar la cuina. Una altra tarda, i llesta. Tota de rajola blanca fins a alçada de braç. I el damunt dels fogons, de rajola vermella lluent. En Mateu va dir que totes les rajoles ve-

nien de l'obra. I va dir que era el seu obsequi de casament. Es van abraçar amb en Quimet, i en Cintet, amb els ulls de vaca aturats, es fregava les mans. Vam anar tots plegats a fer el vermut i a menjar popets. En Cintet va dir que si necessitàvem anell ell coneixia un joier que ens el donaria a més bon preu. I en Mateu va dir que en coneixia un que ens el donaria a meitat de preu.

—No sé com t'ho fas, va dir-li en Quimet.
I en Mateu, tot ros i amb els ulls blaus, reia content ens mirava a poc a poc, ara l'un, ara l'altre.
—Manetes.